

IV. JAUTARKOL OLERKI SARIA

LEHENENGO SARIA: Miren Salaberria Eguzkiza
PASAI DONIBANE

DENBORAZ

Maitale batek
poema bat zizelkatuko balu biziminaren harlauzan
iraunen luke
nahiz eta desioaren mareetan
ahazturaren olatuek mehatxatu
iraunen luke
pasioaren laburrean
desenkantuaren luzean
amodioa eta desamorioaren besoetan kulunkan
iraunen luke
hitzen magia soilik bilaka baiteke sentipen bat
eternal
gogoan hartu
    Denbora
joan badoan trenan da eternitatearen burdinbidean
zikinduz kedarrez lurrazalean gaindi
hedatzen den etengabeko utopia urdina
    gaur
laino beltzaxka batek
(beste bat gehiago espazio mugagabea)
kondenatu du bere burua teilatu odolduetara
ezin izan baitu tatuatu amodio galduaren iniziala
zeruaren ezpainetan
(ez da oroitzapenen zauri odoldua baino
esnatu berria den minduaren ohantzean aharrausika)
izan ere, iraganik ez, oroitzapenik ez

atzokeriaren eldarnioak zuen xerkatzen ihesbidea
antsia urdin iruzurtian
eta geratu zen aidean izen bat, amodio galdu bat
izan zitekeen Amelia, Laura... nahasirik haizearen
zurrunbilan
isiltasunaren pentagrametan geratzen den moduan
melodia bat
edo poema bat
xuxurlatzen gaurik gabeko egunean iluntasunari bere
ahaiera
(ez ahaztu, kantu anitz entzun daiteke entzumenik
gabe ere)
    eta iragana oraina etorkizuna
        pasatua presentea futuroa
matematikoki neurtutako espazioaren izendatze hutsak
geratu ziren eternitatearen memoriatan hautsak biltzen
apenas baitago zero lurretan
kebidetik ihes zegiten iragan puska belztuen lorratzik
irentsi zituen nehoiz urdintasun minberak
    Denbora
joan badoan trenan baita eternitatearen burdinbidean
zikinduz kedarrez lurrazalean gaindi
hedatzen den etengabeko utopia urdina
linealtasunaren itsumenak jota denboraren zirkuluan
biraka.

AUTOMATISMOAREN XEDERA

Maitale batek
poema bat zizelkatuko balu biziminaren harlauzan
iraunen luke
nahiz eta desioaren mareetan
ahazturaren olatuek mehatxatu
iraunen luke
pasioaren laburrean
desenkantuaren luzean
amodioa eta desamorioaren besoetan kulunkan
iraunen luke
hitzen magia soilik bilaka baiteke sentipen bat
eternal
gogoan hartu
Denbora
joan badoan trena da eternitatearen burdinbidean
zikinduz kedarrez lurrazalean gaindi
hedatzen den etengabeko utopia urdina
gaur
laino beltzaxka batek
(beste bat gehiago espazio mugagabea)
kondenatu du bere burua teilatu odolduetara
ezin izan baitu tatuatu amodio galduaren iniziala
zeruaren ezpainetan
(ez da oroitzapenen zauri odoldua baino
esnatu berria den minduaren ohantzean aharrasika)
izan ere, iraganik ez, oroitzapenik ez
atzokeDENDORAREN BESOETAN
TXONTXONGILO GAITUK
UTOPIAREN FALTSUTASUN EROSOAN GOXO
NORANTZ GOAZEN AMESTUZ
ZIURTASUN ONIRIKOAREN LILURAREN PEAN...

Monotonia

Ba al dakik...?
Sentipen eta oroitzapenak ehortzi ditik automatismoak.
Burdinazko egun grisen segida etengabea
bizi gaituk orain.
Aitzina soilik zakiagu begiratzen,
urruneko hodeiartza
harrapatuko dugun ustetan,
eta gorputzak ahuldu zaizkiguk
bizitarik gabeko bizitza
automatikoa biziz.

TXONTXONGILO ONIRIKOEN
MUGIMENDU TRAKETSAK SOILIK
OROITZEN DITIAGU
ETA SOINARI LOTURIK DITUGUN SOKAK
URRATZEN ARI DITUK...

Ohikeria

Ba al dakik...?
Jada ez diat negarrik egiten.
Begiak xukatu zaizkidak
eta ez duk anpulturik
irristatzen nire masailtan behera.
Sentipenik barik hilotza zirudiat,
izerdirik ere ez zaidak jariatzen
ekinaren ahaleginak
akitu hurren geratu baitituk
automatismoaren hoztasunean.

AMETSAK IDORTZEN ARI ZAIZKIGUK
BAINA EZ GAITUK OHARTZEN
INPOSATURIKO ONIRISMOAREN IZARETAN
BILDURIK BAIKAUDE
DATORRENARI IGURIKI...

Faltsukeria

Ba al dakik...?
Jada ez diat ametsik,
orain itxaron soilik egiten diat.
Ahaleginik ere ez diat xahutu behar,
zer sentitu esaten baitidate.
Zintzilik bizi nauk
baina soka astun zaidak lepoan
faltsutasunaren pisu
amaigabeak ez baitit
atsedenik ematen.

UTOPIAREN DISTIRA AMATATZEN ARI ZAIGUK
AMETSEN AHULDURAREN
ERRITMO GORRAREN PEAN
AHITZEN ARI DEN
ITXAROPENAREN ILDOTIK...

Etsipena

Ba al dakik...?
Unadurak harrapatu naik.
Faltsutasunaren lilurak
itsutu zizkidak begiak
eta gorritz tindatu zaidak azala.
Automatismoa ez duk, ez,
bidaide ona denboraren joan-jinean.
Beranduegi al da
munduaren azken hatsa
itotzear badago?

ERRENTERIAKO ONENARI SARIA: Oier Gillan Bermudez
ERRENTERIA

BASAMORTUKO ARNASA

Arnasa
gabezia lizunen anabasa
irudimenaren basmortu erkinetan
amildu dut
arnasa
isiltasunaren jauzietan
ilunabarrak erran dit
zein zaila den
ametsak hitzetan jartzea
ortzemuga gertuaren
maskera biluzia erantztea
malkoak herdoildu artean
bizi naiz
bizi naiz bizitza bera
ulertu baino lehen
zein ote da
harearen doinua
behako liluratuen ezpalak
irmoki epeltzean
zein ote da
harearen iraupena
nork neurtu dezake basamortua
ezpainak lehortzen dizkidanean
urruti nahi nuke egon
nire irudimena baino urrutiago
jakinduriak lepotik helduko ez didan
gordeleku ezinezkoetan
basamortuko hareatza amaigabeetan
uzkurtuko naiz

haizearen oihartzuna
benetazko ahots bakarra denean
ilunabarrak errango dit mila bider
zein izugarria den
izarren hautsa entzutea
ilargia begietan lausoturik
harearen itzalak hiltzorian
bizi naiz
bizi naiz jaiotza bera
baino lehen
paisaia gabezia baita
nire sosegu bakarra
gauean basamortuak
izotza aitortu dit
eta eguzki urdina
itsasoak lain
isiltasunaren mundu zabalean
itsasoak anitzak baitira
itsasoak eta behakoak
bare zein sutsu
hamaika itsaso
hamaika bakardade
hareazko azal galduen
baretasun epelean
bizi naiz
galdetzeko bizi naiz
basamortuan arnasa
labaintzeko.